

NAPREDOVANJE NA PUTU KARATE-DO-a

TAIĀI KAZE, iz intervjua iz 1992 godine.

Kad nekome kažete da se bavite karateom, onda gotovo bez izuzetka sledi pitanje da li imate crni pojas. Mit o crnom pojasu je toliko veliki da je i danas, nakon više od pola veka karatea u svetu, teško objasniti da je to samo ulaznica u svet karatea. Čak i većina onih koji osvoje to zvanje, ne shvate da dobijanjem crnog pojasa nisu došli do kraja, već su tek onda na početku puta koji se zove Karate-Do.

Nema drugog tumačenja ovog fenomena osim činjenice da se radi o nerazumevanju koncepta borilačke filozofije s jedne strane, i površnom pristupu s druge. Fizičko ovladavanje tehnikama karatea, nažalost se identifikuje sa suštinom borilačke veštine!!!

Traženje suštine života vežbanjem neke borilačke veštine je ideja i cilj Do-a, pa logično i Karate-Do-a. To podrazumeva istraživanje sveta unutar nas samih, a ne izvan nas. Napredovanje u veštini se ogleda u unapređenju tog nedokučivog dela nas samih, a ne spoljašnjeg koji je vidljiv za svakog, pa i dostupan svakome.

U svetu borilačkih veština, repere postavljaju samo velikani koji su posvetivši ceo svoj život izabranoj veštini došli do nivoa koji izgledaju nedostupnim za običan svet. Njihovo sagledavanje procesa tehničkog i mentalnog napredovanja i životnog sazrevanja tokom godina koje prolaze su jedini putokaz, i jedino validno merilo vrednosti za sve one koji su na putu Do-a.

Evo kako je u jednom od intervjua 1992 godine Kaze sensei opisao progres na putu Budo Karate-Doa:

NAKON 5 GODINA VEŽBANJA...

Može se dostići nivo Shodan-a (1DAN). Naravno, ono što se uspelo postići tokom ovog perioda bukvalno je samo „memorisanje“ osnovnih tehnika. *U Japanu je bilo moguće doći do tog nivoa i za 3 godine, ali je to podrazumevalo svakodnevni trening u trajanju od 2-3 sata.* Crni pojas ili 1DAN se smatra kao ekvivalent diplomi srednje škole. Ona omogućava upis na fakultet, čime se tek onda otvaraju vidici za nastavak školovanja.

(Ovo je presudan detalj za shvatanje suštine napredovanja . Danas se uglavnom trenira tri puta nedeljno a ne svaki dan i vreme treninga ne prelazi 60 ili 90 minuta)

NAKON 10 GODINA VEŽBANJA...

Nakon ovog perioda karateka uglavnom veoma dobro vlada osnovnom tehnikom. To je veoma važna činjenica, jer tek nakon ovog perioda neko može da se usudi da bude instruktor, odnosno da podučava. Van svake diskusije je da neko može korektno i uverljivo da vlada tehnikom pre dostizanja ovog perioda.

NAKON 15 GODINA VEŽBANJA...

Tokom 15 godina redovnog vežbanja dostiže se nivo veoma dobre fizičke kondicije i spremnosti, a telo je gotovo perfektno izgrađeno. Isto tako, dostiže se nivo automatske primene tehnike, i to ne samo u mehaničkoj formi pokreta, već i sa izgrađenim osećajem za momenat i distancu i uz daleko viši nivo borbenog duha.

Reakcija blok-kontra je gotovo instiktivna. Ovaj nivo, manje više odgovara nivou 4DAN.

NAKON 20 GODINA VEŽBANJA...

Normalno ovaj period vežbanja odgovara nivou 5DAN-a. Potpuno razumevanje suštine vežbanja je izraženo činjenicom da se mentalna reakcija i fizička realizacija pokreta događaju istovremeno. Na ovom nivou svest karateke je uvek u stanju pripravnosti/alertnosti, kao kod životinje koja spava ali nepogrešivo reaguje i pri najmanjoj opasnosti. Ovaj nivo je kritična tačka na putu. Teško je promeniti sudbinu, nakon toga život je posvećen Karate-Dou.

NAKON 30 GODINA VEŽBANJA...

Evolucija je nakon ovog perioda rigoroznog vežbanja dovela do sledećeg: **Telo je u svakom trenutku materijalizacija svesti.** Drugim rečima, telo je istog trenutka uradilo ono što se u svesti pomislilo. Neumesno je čak i govoriti o proteklim godinama kada se ima u vidu intenzitet i obim onoga što se do ovog perioda prošlo u vežbanju.

NAKON 40 GODINA VEŽBANJA...

Nakon ovog nivoa moguće je govoriti o razvoju instikta ili šestog čula, kao o nekoj vrsti telepatije ili četvrtoj dimenziji. Naravno ne sme se samo ovo smatrati odrazom napredovanja, jer su vežbanje i sazrevanje neodvojivi na putu Karate-Doa.

Ako se osvrnemo na protekle godine, jasno je da je na početku vežbanja karatea aspekt samoodbrane jedino bio dominantan, i shvatanje protivnika je na primitivnom nivou. Napredovanjem do ovog nivoa se dolazi do realizacije da nije cilj ubiti protivnika, već pomoći mu da shvati suštinu DO-a. Posledica progresa na ovom nivou se ogleda u transformaciji karaktera i svesti pojedinca i uspostavljanju „razmevanja“ sa protivnikom.